

Jak Siedeh dostala ODVAHU

Lucy Stevenson Ewellová
Církevní časopisy
(Podle skutečné události)

Siedeh se zhluboka nadechla a vešla do své nové třídy. Byl to pro ni první den ve čtvrté třídě.

Minulý rok chodila Siedeh do druhé třídy. Učení jí šlo tak dobře, že jí škola dovolila třetí třídu přeskočit. Siedeh se těšila, že ve čtvrté třídě bude řešit složitější matematické úlohy a číst více knih. Ale netěšilo ji, že musí opustit své staré kamarádky.

Když se Siedeh rozhlédla po místnosti, cítila se malá. Všechny její nové spolužačky vypadaly starší

Siedeh se velmi bála mluvit se svými spolužačkami.

ILUSTRACE: SUSAN KEETER

a vyšší než ona. Co když mezi ně nepatří?

Našla si volné místo a posadila se. Vedle ní se posadila nějaká vysoká dívka. „Ahoj,“ řekla Siedeh.

„Co tu děláš?“ zeptala se dívka. „Myslela jsem, že máš být ve třetí třídě.“

„Škola mě přeřadila o ročník výš,“ odpověděla Siedeh nervózně.

Dívka se ušklíbala. „No, mně je jedno, jak jsi chytrá. Pořád jsi jenom mimino.“

Siedeh se cítila hrozně. Po zbytek týdne se moc bála promluvit s kteroukoli ze svých spolužaček. Pokaždé když slyšela, že se některá z nich směje nebo šeptá, zamračila se. Pravděpodobně o ní říkaly něco ošklivého.

Když si Siedeh myslela, že horší už to být ani nemůže, dostala zpět písemku z matematiky. Když se podívala na známku, bylo jí do pláče. Matematika byla její oblíbený předmět. Ještě nikdy předtím nedostala z písemky tak špatnou známku.

Když Siedeh přišla domů, nedokázala již zadržet slzy. „Nemám žádné kamarádky,“ řekla rodičům. „Do čtvrté třídy nepatřím. Nejsem dost chytrá.“

„Mrzí mě, že je to tak těžké,“ řekla Siedeh maminka. „Ale ty jsi chytrá. A pořád se učíš.“

Siedeh si otřela oči. „Raději bych chodila do třetí třídy.“

Tatínek byl chvíli potichu. „Chtěla bys kněžské požehnání?“ zeptal se.

Siedeh přikývla. Požehnání od tatínka by jí mohlo pomoci cítit se lépe.

Siedeh se posadila na židli a tatínek jí položil ruce na hlavu.

„Žehnám ti, aby ses nebála,“ řekl tatínek. „A žehnám ti, abys měla ráda své nové spolužačky. Až tě poznají, budou tě mít také rády.“

Siedeh cítila, jak ji zalévá pocit klidu. Pociťovala, že tatínkova slova jsou to, co si

Nebeský Otec přeje, aby slyšela.

Po požehnání maminka Siedeh pomohla vyřešit úlohy z matematiky. Siedeh se brzy cítila o něco lépe.

Dalšího dne ve škole si Siedeh vzpomněla na své požehnání a snažila se být statečná. Usmála se na své spolužačky. Když jim dala najevo, že je má ráda, už z nich neměla takový strach. Některé z nich byly dokonce velmi milé. Pilně se učila a její známky se také brzy zlepšily.

Do konce školního roku měla Siedeh mnoho kamarádek. Byla ráda, že jí Nebeský Otec dodal odvalu. Byla vděčná, že může vždy prostřednictvím požehnání kněžské moci získat pomoc. ●

Tento příběh se odehrál v Libérii.